

Palau Grans Veus Barroc

Jakub Józef Orliński

Dilluns, 16.12.19 – 20 h
Sala de Concerts

“Aixeca’t, dimoni meu,
amiga meva, i vola,
ocella meva, escapa’t dels daus,
queda’t només si no arreles.
Deixa’m tresscar-te,
dona’m llavors amb la llengua,
escriu-me l’espina a l’os de la cua
i narra’m arran: parrupa’m.”

—*Aquest amor que no és u*, 2018
(fragment)
Blanca Llum Vidal

Jakub Józef Orliński

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Il Pomo d’Oro

Francesco Corti, *director*

I part (36’)

Francesco Cavalli (1602-1676)

Simfonia de *La Calisto*

“Erme e solinghe cime... Lucidissima face”, de *La Calisto*

Giovanni Antonio Boretti (1640-1672)

“Chi scherza con amor”, d’*Eliogabalo*

Simfonia de *Claudio Cesare*

“Crudo amor, non hai pietà”, de *Claudio Cesare*

Giovanni Bononcini (1670-1747)

“Infelice mia costanza”, de *La costanza non gradita*

Simfonia de *La nemica d’Amore fatta amante*

Luca Antonio Predieri (1688-1767)

“Finche salvo è l’amor suo”, d’*Scipione il giovane*

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

“Ah stigie larve! ... Vaghe pupille”, d’*Orlando*

II part (38’)

Georg Friedrich Händel

“Spera, che tra le care gioie”, de *Muzio Scevola*

Johann Adolf Hasse (1699-1783)

“Sempre a si vaghi rai”, d’*Orfeo*

Francesco Bartolomeo Conti (1681-1732)

“Odio, vendetta, amore”, de *Don Chisciotte*

Nicola Matteis (1650-1714)

“Ballo dei bagatellieri”, de *Don Chisciotte in Sierra Morena*

Luca Antonio Predieri

“Dovian quest’occhi piangere”, d’*Scipione il giovane*

Giuseppe Maria Orlandini (1676-1760) – Johann Mattheson (1681-1764)

“Che m’ami ti prega”, de *Nerone*

Una veu natural

De totes les veus existents, la del contratenor és la més artificial: sorgida com a *substitutiu* de la veu dels *castrati* (pràctica que sortosament s’abolí oficialment el 1903 per decret del papa Pius X), el contratenor utilitza la veu de cap, el que s’anomena un *falset airejat*.

Una tècnica que permet a l’home fer les notes agudes pròpies de les tessitures femenines però amb la capacitat física masculina i que, precisament, ens dona una idea del que eren les veus dels castrati. Amb tota aquesta tècnica i preparació no és forassenyat afirmar que la veu de contratenor és, de totes les veus, la més antinatural, raó per la qual causà furor a l’encotillat i sofisticat segle XVIII. No obstant això, el cas de Jakub Józef Orliński és un dels que sorgeixen de tant en tant, en què la veu de contratenor s’expressa amb una naturalitat privilegiada, d’emissió clara i neta, i acompanyada d’una musicalitat exquisida. I és que som davant d’un veritable divo –en el sentit positiu de la paraula– postmodern: d’origen polonès i format a la solvent Juilliard School de Nova York, aquest artista que no arriba a la trentena compagina la seva activitat lírica

amb el *breakdance*, dues activitats aparentment antagòniques que combina a les xarxes socials amb milers de seguidors i que li han permès ser portada de la revista «Vogue». Tot això sense perdre mai el rigor musical que el caracteritza en els diversos treballs discogràfics que ha presentat i que han fet que, per exemple, “Vedrò con mio diletto” de l’òpera *Il Giustino* de Vivaldi s’hagi convertit en un cavall de batalla per a l’artista i que provoca veritables efectes pop sobre el públic quan l’ofereix com a propina als seus recitals. Tots aquests factors el converteixen en un mediador artístic perfecte per a la *renaissance* que ha tingut la corda de contratenor a l’última dècada arreu del món i especialment a casa nostra. Una tessitura que, si bé va començar a decaure amb el Romanticisme del XIX que exalçava el tenor i va dormir en l’oblit gairebé tot el segle XX, ha ressorgit amb força en

aquesta primera dècada del XXI. I és que, com sempre, el més antic és el més modern.

Després de presentar-se a Barcelona al LIFE Victoria en un recital de lied el 2018 –privilegi de què vam gaudir des del Festival, atesa la carrera meteòricament ascendent que està vivint–, Orliński es presenta avui al Palau de la Música Catalana amb alguns dels plats forts del seu repertori barroc acompanyat per un *ensemble* de referència com és Il Pomo d’Oro. Al seu primer disc en solitari el cantant explorava la música principalment del primer Barroc, amb peces de Nicola Fago (1677-1745), però també de l’alemany Johann David Heinichen (1683-1729) i fins i tot del català Domènec Terradellas (1713-1751). Al segon disc, *Facce d’amore*, en canvi, ja explora l’obra de Georg Friedrich Händel, amb peces del repertori més conegudes de les òperes *Agrippina* i *Orlando*, però també, seguint la seva voluntat de recuperació del repertori, amb obra de Luca Antonio Predieri o Giovanni Antonio Boretti, que agafen en la veu d’Orliński la mateixa embergadura que l’obra de Händel o Cavalli.

Precisament amb la sensual “Lucidissima face” de *La Calisto* de Francesco Cavalli obre el concert d’avui, potser l’òpera més coneguda del compositor i emblema de l’escola veneciana del XVII, ciutat on s’estrenà el 1651. Prossegueix amb una ària de l’òpera *Eliogabalo*, però no la que compongué el propi Cavalli, sinó en una versió de la història per l’infreqüent compositor Giovanni Antonio Boretti. Precisament l’òpera de Boretti substituï l’homònima de Cavalli que s’estrenà durant el Carnaval de Venècia del 1668 i que es considerà massa antiquada per al moment. També de Boretti sentirem la simfonia de la desconeguda *Claudio Cesare*, òpera estrenada també a la capital del Vèneto el 1672. Es diu que la popularitat a l’època de l’obra de Giovanni Bononcini va jugar a la contra del talent més genuí de Cavalli. Precisament de Bononcini sentirem dues àries, i és que la història d’aquest compositor és en si mateixa pròpia d’una òpera: nascut a Mòdena, fou nomenat compositor de la cort imperial de Viena, on les seves òperes tingueren un gran èxit, que el portà a Alemanya, Itàlia i finalment a Londres, on s’establí com a protegit del duc de Malborough i on en aquell moment triomfaven les òperes de Händel. Allí fou acusat de plagi, fet que va causar el seu declivi i que el portà a morir a Viena en la més profunda pobresa. Amb el seu rival londinenc, Georg Friedrich Händel, Bononcini compongué

l’òpera *Muzio Scevola* –amb el primer acte de Filippo Amadi, el segon de Bononcini i el darrer de Händel–, i de Händel, Orliński oferirà “Vaghe pupille” d’Orlando. Una ària de clar gust händelià que requereix un bon nivell interpretatiu.

La segona part s’iniciarà de nou amb Händel, amb l’ària “Spera che tra le care gioie”, precisament de l’òpera composta a sis mans *Muzio Scevola*, junt amb Amadi i Bononcini –que ja hem comentat prèviament– i que s’estrenà al Her Majesty’s Theater de Londres el 15 d’abril de 1721, seguida de l’exquisida ària “Sempre a si vaghi rai” d’*Orfeo* de Johann Adolph Hasse, una aproximació al mite que el compositor escrigué per a qui potser és el *castrato* més famós de la història: Farinelli. Seguirà una successió d’exquisides rareses, com són les curioses aproximacions al mite de Don Quixot amb “Odio, vendetta, amore” de *Don Chisciotte* de Francesco Bartolomeo Conti i el “Ballo dei bagatellieri” de *Don Chisciotte in Sierra Morena* de Nicola Matteis, l’ària “Dovian quest’occhi piangere” d’*Scipione il giovane* de Luca Antonio Predieri, i la darrera raresa que és l’ària “Che m’ami ti prega” de l’òpera *Nerone* d’Orlandini-Mattheson.

Un autèntic viatge per l’òpera del Barroc que, com la seva pintura, és plena de llum i clarobscur musicals, i que agafa en la veu d’Orliński una bellíssima naturalitat postmoderna.

Marc Busquets Figuerola

Director artístic del Lied Festival Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria Barcelona)

Jakub Józef Orliński, contratenor

El contratenor polonès ha esdevingut ràpidament un dels artistes més vibrants del panorama internacional de la música clàssica. Artista en exclusiva del segell Warner / Erato, el seu primer enregistrament, *Anima Sacra*, va rebre nombroses lloances i el prestigiós premi Opus Klassik. Els seus concerts i recitals tenen les entrades esgotades arreu d'Europa i els Estats Units, tot atraient nous seguidors. El seu segon CD, *Facce d'amore*, amb àries operístiques del Barroc escrites per a personatges masculins, ha estat publicat fa ben poc, aquest novembre del 2019, amb els continguts del qual fa la gira actual per Europa amb Il Pomo d'Oro.

Es graduà a la Juilliard School el 2017 i tot seguit començà carrera internacional com a Orimeno d'*Erismena* de Cavalli en el debut al Festival d'Ais de Provença; seguit del debut en el rol principal de *Rinaldo* de Händel a l'Òpera de Frankfurt, en una producció impressionant de Ted Huffman. Encara com a membre de la Juilliard ja debutà al Festival Händel de Karlsruhe amb música de Händel i Vivaldi; al Carnegie Hall de Nova York i també amb la Simfònica de Houston. Igualment, ha col·laborat amb Les Arts Florissants a l'*Stabat Mater* de Vivaldi, dirigit per Paul Agnew; ha actuat amb Music of the Baroque a Chicago, amb Jane Glover, i ha fet una gira amb l'English Concert amb Harry Bicket fent el paper d'Eustazio de *Rinaldo* amb actuacions a

Londres, Sevilla, Madrid i Nova York. Amb una altra producció de *Rinaldo*, amb el mateix rol va fer el debut operístic al Regne Unit (Festival de Glyndebourne).

Händel ocuparà un lloc destacat de la seva temporada 2019-20, amb el debut a l'Opernhaus de Zuric com a Cyrus de *Belshazzar*, sota la batuta de Laurence Cummings. També Arsamene de *Serse* en un altre debut, a l'Opéra de Rouen i actuacions addicionals a París. Novament al Festival Händel de Karlsruhe, hi oferirà el paper principal de la nova producció de *Tolomeo*. Mentre que el debut operístic nord-americà serà a la San Francisco Opera en el paper d'Armando de *Partenope*. Pel que fa a gires, inclou aparicions amb els seus col·laboradors habituals: Il Pomo d'Oro al Wigmore Hall i Théâtre des Champs Élysées, a més d'aquesta cita del Palau, entre d'altres; un programa variat amb Les Arts Florissants amb el lema "Digues-me la veritat sobre l'amor", dirigit per Robert Carsen, i concerts a Itàlia amb Trevor Pinnock i l'English Concert.

De les temporades passades, cal destacar el debut en concert en solitari al Carnegie Hall, el debut a Rússia durant la temporada inaugural del Zaryadye Hall de Moscou, i la primera actuació amb la Filharmònica de Varsòvia con *El Messies* de Händel. Ha fet recitals en solitari al Wigmore Hall, Festival Verbier, i per tot Espanya, Bèlgica, Polònia, Alemanya i els Països Baixos.

Il Pomo d'Oro

L'orquestra, fundada el 2012 amb una significativa orientació envers l'òpera, està integrada per reconeguts especialistes pel que fa a la interpretació amb instruments d'època. Ha estat dirigida per Riccardo Minasi, Stefano Montanari, George Petrou, Enrico Onofri, Francesco Corti i Zefira Valova; el seu director principal des del 2016 és Maxim Emelyanychev.

Convidada habitualment per prestigioses sales de concerts i festivals d'arreu d'Europa, ha fet enregistraments i recitals amb Joyce DiDonato, Jakub Józef Orliński, Franco Fagioli, Ann Hallenberg, Max Emanuel Cencic, Xavier Sabata, Francesca Aspromonte, Emöke Barath, Edgar Moreau, Shunske Sato i Francesco Corti.

Il Pomo d'Oro és ambaixadora oficial d'El Sistema Grècia, un projecte humanitari que promou l'educació musical gratuïta entre els nens dels camps de refugiats que hi ha a Grècia, als quals ofereix concerts, tallers i classes de música d'acord amb el mètode d'El Sistema.

Francesco Corti, director

Nascut a Arezzo (1984), estudià orgue i clave a Perugia, Ginebra i Amsterdam. Ha estat guardonat al Bach-Wettbewerb Leipzig (2006) i al Concurs de Clave de Bruges (2007). Forma part de Les Musiciens du Louvre, Ensemble Zefiro, Bach Collegium Japan, Harmonie Universelle, Concert des Nations i Les Talens Lyriques. Dirigeix habitualment Les Musiciens du Louvre i és convidat per les orquestres Il Pomo d'Oro, Holland Baroque Society i De Nederlandse Bach Vereniging, entre d'altres. Actua com a solista per tot Europa, l'Amèrica Llatina, l'Àsia i els Estats Units, i és convidat per nombroses sales, com el Concertgebouw d'Amsterdam, Mozarteum de Salzburg, Bozar de Brussel·les, Salle Pleyel de París i Tonhalle de Zuric. Els seus enregistraments com a solista inclouen obres de L. Couperin, Bach, *Quartets per a piano* i el *Concert KV 488* de Mozart, així com també Sonates de Haydn. Ofereix *masterclasses* arreu del món i des del 2016 és professor de clave i baix continu a l'Schola Cantorum Basiliensis.

Textos

Francesco Cavalli (1602-1676)

“Erme e solinghe cime... Lucidissima face”, de La Calisto

Erme, e solinghe cime,
ch'al cerchio m'accostate
delle luci adorate,
in voi di novo imprime,
contemplator segreto
Endimione l'orme.
Le variate forme
della stella d'argento
lusingando, e baciando,
di chiare notti tra i sereni orrori,
sulla terra, e sui sassi i suoi splendori.
Lucidissima face
di Tessaglia le note
non sturbino i tuoi giri, e la tua pace.
Dagl'atlantici monti
traboccando le rote,
Febo, del carro ardente, omai tramonti.
Il mio lume nascente
illuminando il cielo
più bello a me si mostri, e risplendente.
Astro mio vago, e caro
a' tuoi raggi di gelo,
nel petto amante a nutrir fiamme imparo.

*Erms i solitaris cims
que m'apropèu al cercle
de llum de la meua adorada,
Endimió, el seu admirador secret,
deixa de nou la seva empremta en vosaltres.
Des de les variades formes
de l'estrella de plata,
amb carícies i petons,
en aquests llocs solitaris i horribles,
vessà el seu esplendor
sobre la terra i les roques.
Resplendent planeta,
que els rumors de Tessàlia
no torbin els teus girs i la teva pau.
En franquejar els cims
de les muntanyes atlàntiques,
que Febus aturi el seu carro ardent.
Que el meu astre naixent,
il·luminant el cel,
es mostri davant meu més bell i resplendent.
Astre meu, bell i estimat,
els teus raigs de gel
saben que poden inflamar el pit de l'amant.*

Giovanni Antonio Boretti (1640-1672)

“Chi scherza con amor”, d'Eliogabalo

Chi scherza con amor, scherza col foco;
un Vesuvio è la bellezza
sempre avvezza
a vibrar in seno ardori;
dolce fiamma, che ne' cori
va crescendo a poco a poco:
chi scherza con amor, scherza col foco.

*Qui juga amb amor, juga amb foc;
la bellesa és un Vesuvi que
té el costum de
d'encendre els pits;
dolça flama, que en cors
va creixent a poc a poc:
qui juga amb amor, juga amb foc.*

Giovanni Antonio Boretti

“*Crudo amor, non hai pietà*”, de *Claudio Cesare*

Crudo amor, non hai pietà;
di ragione acciechi i lumi,
incateni e Regi, e Numi,
la tua face morte dà.

*Amor cruel, no tens pietat;
eclipses la llum de la raó,
encadenes els monarques i els déus,
i el teu rostre mata.*

Giovanni Bononcini (1670-1747)

“*Infelice mia costanza*”, de *La costanza non gradita*

Infelice mia costanza, sventurata fedeltà
Il valor di tua possanza vien chiamato crudeltà.

*Desgraciada constància i lamentable fidelitat,
la vostra fermesa i valentia són tiïllades de crueltat.*

Luca Antonio Predieri (1688-1767)

“*Finche salvo è l’amor suo*”, d’*Scipione il giovane*

Finche salvo è l’amor suo
anche in mezzo alle tempeste
più funeste
calma
ha l’alma,
e pace ha il cor.
Ma se sorge la procella
a turbar lo stesso Amore,
l’alma, e il cuore
sente all’ora il suo dolor.

*Sempre que el seu amor estigui segur,
fins i tot entre les més fatals
tempestes,
la meva ànima
està tranquil·la
i el meu cor en pau.
Però si augmenta la tempesta
i destorba el propi Amor,
la meva ànima i el meu cor
senten alhora el seu dolor.*

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

“*Ah stigie larve! ... Vaghe pupille*”, d’*Orlando*

Ah Stigie larve!
Ah sclerati spettri,
Che la perfida donna ora ascondete,
Perchè al mio amor offeso
Al mio giusto furor non la rendete?
Ah misero e schernito!
L’ingrata già m’ha ucciso;
Sono lo spirto mio da me diviso;
Sono un’ombra, e qual ombra adesso io voglio
Varcar là giù ne’ regni del cordoglio.
Ecco la Stigia barca.
Di Caronte a dispetto
Già solco l’onde nere: ecco di Pluto
Le affumicate soglie, e l’arso tetto.

Già latra Cerbero
E già dell’Erebo
Ogni terribile
Squallida furia
Sen viene a me.
Ma la Furia, che sol mi diè martoro
Dov’è? Questa è Medoro.
A Proserpina in braccio
Vedo che fugge. Or a strapparla io corro.
Ah! Proserpina piange!
Vien meno il mio furore,
Se si piange all’inferno anco d’amore.

Vaghe pupille, non piangete, no,
Che del pianto ancor nel regno
Può in ognun destar pietà;
Vaghe pupille, non piangete, no.
Ma sì, pupille, sì paingete, sì,
Che sordo al vostro incanto
Ho un core d’adamanto,
Hè calma il mio furor.
Ma sì, pupille, sì piangete, sì.

*Ah, monstres estigis!
Ah, maleïts espectres
que ara amagueu la pèrfida dama!
Per què al meu amor ofès,
al meu just furor, no l’oferiu?
Ah, miserable i desolat!
La ingrata m’ha fet molt de mal.
Noto com el meu esperit es parteix.
Em transformo en ombra i, com a tal,
fugiré del regne del seny.
Heus aquí la barca de l’Estigia!
Cap al lloc on habita Caront
ja travesso el negre corrent.
Heus aquí Plutó, i el flamejant tron!*

*Ja borda Cèrber,
i ja de l’Èreb
totes les terribles
i escanyolides Fúries
venen a mi.
Però la Fúria que m’ha de martiritzar, on és?
Allí està Medoro.
Als braços de Prosèrpina veig que fuig.
Vaig a atrapar-lo.
Ah, Prosèrpina plora!
La meva fúria es calma, doncs veig que a l’infern
s’hi plora també d’amor.*

*Maleïts ulls, no ploreu, no!
Que el plor en aquest regne de foscor
no pot desembocar en amor.
Maleïts ulls, no ploreu, no, no!
Però sí, ulls, sí, ploreu, sí,
que sord al vostre encanteri
m’oposo amb un cor de diamant
que no farà minvar la meva indignació.
Però sí, ulls, sí ploreu, sí.*

Georg Friedrich Händel

“Spera, ché tra le care gioie”, de Muzio Scevola

Spera, ché tra le care
gioie di bella pace
per te la pura face
amore accenderà.
Se ben la guerra intendi
dell’amoroso gioco,
sai ch’un assalto è poco
a vincer la beltà.

*Espero, perquè entre
les benvolgudes alegries de la bella pau,
per tu, l’amor il·luminarà
la seva pura flama.
Si comptes la guerra
al joc de l’amor,
ja sabeu que no n’hi ha prou amb un assalt
per derrotar la bellesa.*

Johann Adolf Hasse (1699-1783)

“Sempre a si vaghi rai”, d’Orfeo

Sempre a si vaghi rai
fedel sarà quest’alma.
Non è possibil mai
più fida innamorar.
Tutti i desiri miei,
tutti gl’affetti, o Cara,
vengono dove sei.
Altro non so bramar.

*La meva ànima sempre serà
fidel a uns ulls tan bells.
És impossible trobar-ne una
que sigui més amorosa i constant.
Tots els meus desitjos,
tots els meus sentiments, estimada,
van allà on ets.
No puc desitjar res més.*

Francesco Bartolomeo Conti (1681-1732)

“Odio, vendetta, amore”, de Don Chisciotte

Odio, vendetta, amore,
sdegno, ragion, dovere,
fan Guerra nel mio core:
qual vincerà, non so.
Amo un crudele oggetto:
tradisco la tua fede:
l’alma il suo torto vede:
correggerlo non può.

*Odi, venjança, amor,
ràbia, raó, deure,
estan lluitant en el meu cor:
i no sé qui guanyarà.
Estimo un cruel objecte,
traeixo la teva constància:
la meva ànima veu el seu mal
però no puc fer-hi res.*

Luca Antonio Predieri

“Dovian quest’occhi piangere”, d’Scipione il giovane

Dovrian quest’occhi piangere,
cara Domizia il so,
piangere il volto amabile
che più non rivederò,
ma tempra le mie lacrime
il tuo costante amor.
Questa fortezza estrema,
mirala pure, e trema,
perfido ingannator.

*Els meus ulls haurien de plorar,
estimada Domizia, ho sé,
plorar els trets amables
que no tornaré a veure mai més;
però el teu amor fidel
tempera les meves llàgrimes.
Aquesta força extraordinària,
mira-la també i tremola,
pèrfid traïdor!*

Guiseppe Maria Orlandini (1676-1760) – Johann Mattheson (1681-1764)

“Che m’ami ti prega”, de Nerone

Che m’ami, ti prega,
Che regni il comanda
Nerone Regnante.
Ma sempre comanda,
Quando anche ti prega,
un Cesare amante.

*Que m’estimis et prega,
i t’ordena regnar
el gran Neró.
Però un emperador amorós
ordena sempre,
fins i tot quan t’implora.*

Mecenases Protectors

Mecenases d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Balot Restauració – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTRUMENTO NACIONAL DE LA MÚSICA

També et pot interessar:

Jim Rakete-Sony Classical

Palau Grans Veus Lied
Dissabte, 11.01.20 - 18 h
Sala de Concerts

Christian Gerhaher, baríton
Gerold Huber, piano

G. Mahler:
“Die Einsame im Herbst”, de
Das Lied von der Erde, núm. 2
Sieben Lieder aus letzter Zeit
“Wo die schönen Trompeten
blasen”, de *Des Knaben
Wunderhorn*
“Der Abschied”, de *Das Lied
von der Erde*, núm. 6

Simon Fowler-Warner Classics

Palau Grans Veus Lied
Dimarts, 14.01.20 - 20 h
Sala de Concerts

Philippe Jaroussky,
contratenor
Jérôme Ducros, piano

F. Schubert: *Lieder*

Juan Miguel Morales

Intèrprets Catalans
Dimarts, 04.02.20 - 20 h
Petit Palau

David Alegret, tenor
Albert Guinovart, piano

E. Toldrà: *Cançons*